

મરનાવના.

આપણા જૈનોના કેટલાક તહેવારો એવા પણ છે કે જે હાલ સાંવજનિક તહેવાર તરીકે સર્વત્ર પ્રસિદ્ધ છે. એવો એક તહેવાર રક્ષાબંધનનો દિવસ એટલે બે જોવ પણ છે. આ તહેવારની શરૂઆત કેવી રીતે થયેલી, તેની કથા મુંડી નાથુરામ લમેચુએ પ્રાચીન શાસ્ત્ર ઉપરથી લિંદી કવિતામાં રચીને પ્રકટ કરી હતી, તેનો શુભ-રાત્રી અનુવાદ અમે ચાર વર્ષ ઉપર ("દિગંબર જૈન"ના બીજા વર્ષના ૧૦મા અંકમાં) પ્રકટ કર્યો હતો, જે પુસ્તકરૂપે પ્રકટ થવાની આવશ્યકતા હોવાથી આ " રક્ષાબંધન કથા " નામે પુસ્તક પ્રકટ કરવામાં આવે છે. એમાં આ કથાની સાથે એ દિવસે કરવાની શ્રી અકંપનાચાયાંદી ૭૦૦ મુનિની અને વિષ્ણુકુમાર મહા-મુનિની પૂજા (સંલૂના પૂજન) જે પં. બાબુલાલ જૈની (નગલેસદપ)એ રચીને પ્રકટ કરેલ છે, તે પણ આ સાથે સામેલ કરેલી છે, જેથી ભજવેલ તહેવારને દિવસે આ કથા વાંચવાને અને સંલૂનાપૂજન કરવાને આ પુસ્તક સર્વને અતિ ઉપયોગી થઈ પડશે. વળી સર્વે વાંચકોને સહેલાઈથી મળી શકે તે માટે, આ પુસ્તક "દિગંબર જૈન" પત્રની છઠ્ઠા વર્ષની ૬મી જોડ તરીકે ધરણુગામ નિવાસી શેઠ ચુનીલાલ અંબુસા આંધીના પ્રયાસથી માલેગામ (નાસિક) નિવાસી શા. ભાતીલાલ હુમડલાલની સ્વર્ગવાસી સા. પત્નિ સૂરજબાઈના સ્મરણાર્થે પ્રકટ કરવામાં આવે છે, જે "દિગંબર જૈન"ના ગ્રાહકોને એક ઉપયોગી વાચન પુર પાડશે, એમ અમેને છે.

વૈત ૨૪૩૬

વદ ૧૨

-૧૩

જૈન જાતિ સેવક

મુલચંદ કસનદાસ દાપડીયા-સુરત

॥ श्री वीतरागाय नमः ॥

रक्षाबंधन कथा.

मंगध देशमां राजग्रह नामनुं नगर हतुं, तेमां श्रेणिक राजा चेलणा राणी साथे राज्य करता हता, त्यारे एक वखते ते शेहेरनी पासे पंचगीरी पहाड उपर महावीरस्वामीनुं समोसर्ण आव्युं हतुं, ते वखते माळी फळफुल लइने वधामणी कहेवाने राजा पासे आव्यो. राजा ए बात सांमळीने अत्यंत आनंद थयां अने नगरना सधें लोकोने साथे लइने महावीरस्वामीना दर्शन करवा गया अने त्यां जइने भाक्तिथी वंदना कर्या पछी गौतम गणधरने नमस्कार करीने सभामां बेठा अने प्रश्न कर्यो के-हे प्रभु, मने रक्षाबंधननी कथा (सल्लोत्पत्तिनी कथा) कहो के केवी रीते वळी राजा छळायो अने रक्षाबंधननो तहेवार चालु थयो. आथी गौतम गणधरे नीचे प्रमाणे रक्षाबंधननी कथा राजाने संमळावी:—

कुरुजांगल देशमां हस्तिनापुर नामनुं नगर हतुं, जेमां महापद्म राजा लक्ष्मीवती राणीनी साथे राज्य करता हता, तेमने पद्मराय अने विष्णुकुमार नामे वे पुत्रो हता. वखत जतां राजा

વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન થવાથી રાજ્યભાર પદ્મરાય પુત્રને સોંપીને વનમાં જઈને દિક્ષા લઈને તપ કરવા લાગ્યા અને નાના પુત્ર વિष्ણુકુમારે પણ રાજાની સાથે દિક્ષા લઈ લીધી.

હવે માલવાના ઉજ્જન નગરમાં શ્રીવર્મા નામે રાજા શ્રીમતી રાણી સાથે રાજ્ય કરતા હતા, તેમને બ્રાહ્મણધર્મને પાલવાવાળા વાલી, નમુચી, વૃહસ્પતિ અને પ્રહ્લાદ નામે ચાર પ્રધાનો (મંત્રી) હતાં. હવે એ નગરમાં ૭૦૦ શિષ્યો સાથે એક જૈન મુનિ વિહાર કરતાં આવ્યા અને શહેર પાસે વનમાં ઉતર્યા. મુનિને સ્વર પહી કે અત્રેના રાજાના ચારે મંત્રિઓ મિથ્યાત્વી છે તથા વૈભવ અને વિદ્યાનાં ગર્વવાળા છે, આથી તેમણે સર્વે શિષ્યોને બોલાવીને કહ્યું કે—રાજાના મંત્રીઓ જ્યારે અત્રે આવે, ત્યારે કંઈ પણ બોલશો નહિ અને મૌન રહેજો, કેમકે દ્વેષી સાથે વાત અથવા વિવાદ કરવાથી નકામો ઉત્પાત ઉત્પન્ન થાય. જ્યાં રાજાને સ્વોટી સંગતિ હોય છે, ત્યાં નક્કી ઉપદ્રવ થાય છે; માટે સર્વે મૌનવ્રત લેજો. શિષ્યોએ ગુરુની આ આજ્ઞા સ્વિકારી.

હવે એક શ્રુતકીર્તિ નામે શિષ્ય જે આહાર માટે નગરમાં ગયા હતા, તેમણે આ મૌન રહેવાની આજ્ઞા સાંભળી નહિ, આથી શું વન્યું તે જુઓ.

તે વનમાં મુનિ પધાર્યા છે, એમ લોકોના સાંભળવામાં આવ્યાથી સર્વે લોકો મુનિની વેદનાં કરવાને ટોલેટોલાં જવાં લાગ્યાં, જે જોઈને રાજાએ મંત્રિઓને પુછ્યું કે—આજ શું મોટો પર્વ (તહેવાર)

છે કે સર્વે પ્રજા-હર્ષવેલી થઈને ટોલેટોલાં આવજાવ કરે છે ? મંત્રિઓ જવાબ આપ્યો કે—હે રાજા, વનમાં જૈનોના દિગંધરી (નમ્ર) મુનિ આવેલા છે, જેને વાંદવાને સર્વે લોકો જાય છે. રાજાએ કહ્યું—“હું પણ મુનિના દર્શન કરવા જાઉં અને જોઉં કે તે શું કરે છે !?” મંત્રિઓએ કહ્યું કે એ દર્શન કરવા યોગ્ય નથી, ત્યારે રાજાએ કહ્યું કે, જઈને માત્ર જોવાથી શું પાપ લાગવાતું છે ? ‘અમૃત જોવાથી અમર થવાતું નથી અને વિષ જોવાથી મરી જવાતું નથી’, માટે હું તો દર્શન માટે જઈશ. તમારે આવવાની ઇચ્છા ન હોય, તો આવશો નહિ.

એ પછી રાજાએ ચાલવા માંડ્યું, ત્યારે મંત્રિઓએ પણ વિચાર્યું કે જો સાથે જઈશું નહિ, તો રાજાને खોટું લાગશે, એમ વિચાર કરીને ચારે મંત્રિઓ રાજાની સાથે મુનિનાં દર્શન કરવાને ગયા. રાજાને આવતા જોઈને સર્વે મુનિઓ ધ્યાનારુદ્ધ થઈ ગયા. રાજાએ સર્વે મુનિઓને નાશિકા (નાક) ના અગ્રભાગ ઉપર દૃષ્ટિ રાખીને ધ્યાનમાં નિમગ્ન થઈ જોયા. રાજાએ સર્વેને તમસ્કાર કરીને ચાલવા માંડ્યું, ત્યારે મંત્રિઓએ રાજાને કહ્યું કે જુઓ, મુનિઓ કેવા પથ્થરના થાંભલા જેવા બેસી રહ્યા છે ! કોઈ બોલતું જ નથી, તેનું કારણ એજ છે કે તેઓ કંઈ ત્રિધા જ્ઞાણતા નથી. હે રાજા, વિદ્યા વગરનો મનુષ્ય પશુ સમાન છે. આ પ્રમાણે ચારંવાર રાજાને કહેવા માંડ્યું અને સર્વે ચાલવા માંડ્યા, એટલે એક શ્રુતકીર્તિ નામના મુનિ જે આહાર માટે નગરમાં ગયા હતા,

અને જેમણે મૌન રહેવા-સંબંધીની હકીકત સાંભળી નહોતી, તે રાજાને સામે આવતા મળ્યા-

“મુનિ જ્યારે પાસે આવ્યા ત્યારે મંત્રીઓ મુનિની મશ્કરી કરતાં સજાને કહ્યું કે-જુઓ કેવા મોટા ! “તત્કર્પીત યુગ કુક્ષ ભરંત” એટલે છાસ પીને પેટ ભરવાવાળા એવા મોટા ધુરંધર સાધુ આવ્યા છે. આ પ્રમાણે મુનિની કેટલીક નિંદા કરી, એટલે મુનિએ કહ્યું કે-‘તત્કર્પીત’ તમે વ્યાં જુઓ છો ? પીત (પીછું) તો ગાયનું મૂત્ર હોય છે કે જેને તમો રોજ હર્પથી પીઓ છો. તમે તત્ક (છાસ) અને મૂત્રનો ભેદ જાણતા નથી, તેથીજ તત્કર્પીત એમ કહો છો. હે રાજા, તમારા મંત્રીઓને એક વાત પુછું છું, તે સાંભળો. બ્રાહ્મણો કહે છે કે ગાયયોનિમાં ૩૩ કરોડ દેવતા રહે છે, ત્યારે ગાયને જે વચ્ચે વલ્લદ ભોગવે છે તે વચ્ચે તે દેવતાઓ વ્યાં જાય છે? અથવા જ્યારે ગાય વીર્યનું પાન કરે છે ત્યારે અંદર રહેલા દેવતા તેને શું અમૃત સમાન જાણે છે ? જ્યારે બ્રાહ્મણો ગાયને માતા કહે છે કે જે વાત આજના જંગમમાં વિલ્યાત છે, ત્યારે તેઓ વલ્લદને વાપ કેમ કહેતા નથી? હે રાજા, આનો ન્યાય તમે કરો. વારંવાર જ્યારે રાજાએ મંત્રીઓને આનો જવાબ આપવાને કહ્યું ત્યારે મંત્રીઓ લજવાઈ ગયા અને કંઈ જવાબ ન આપતાં ચાલવા માંડ્યું.

એ પછી મુનિ પર્ણ વનમાં ચાલ્યા ગયા અને ત્યારે મંત્રીઓ પણ શહેરમાં ગયા. હવે શ્રુતકીર્તિ મુનિએ જઈને બેનેલી સર્વે હકી-

કત ગુરુને કહી, ત્યારે તેમણે કહ્યું કે-દુષ્ટોની સાથે વાત કરી, એ તમે ઘણું સ્વોદ્દું કર્યું છે. હવે તેઓ આપણા ઉપર નકી દ્વેષ કરશે અને આજ રાત્રે ઉપસર્ગ કરશે, માટે પ્રમાદ છોડીને જે ઠેકાણે ઘાદ થયો છે, ત્યાં જઈને ધ્યાન ધરીને બેસો. ગુરુનો આ પ્રમાણે ઉપદેશ સાંભળી શ્રુતકીર્તિ મુનિ તેજ ઠેકાણે જઈને ધ્યાન ધરીને બેઠા. હવે રાત્રે પેલા મંત્રીઓ 'કોપથી વૈર' લેવાને માટે આવ્યા. મુનિને ધ્યાનમાં બેઠેલા જોઈને અભિમાનનાં વચનો બોલવાં મંદ્યાં અને બોલ્યા કે-પણે આપણું અપમાન કર્યું છે, માટે-એનો પ્રાણ લઈએ. વીજાઓએ તો આપણને કંઈ કહ્યુંજ નથી, માટે તેને મારવાની જરૂર નથી, એમ ચારેય વિચાર કરી જેવા તે મુનિને તલવાર લઈને મારવા તૈયાર થાય છે, તેટલામાંજ વનરક્ષક-દેવીએ આવીને તેમના હાથપગ સજડ કરી દીધાં. પટલે તેમનાથી કંઈ થઈ શક્યું નહિ અને તરવાર ડગામતાંજ સ્થિર ઊભા રહી ગયા.

સવારે રાજાએ જ્યારે આ વાત સાંભળી, ત્યારે ત્યાંતેઓ જોવા માટે આવ્યા અને મુનિની અત્યંત પ્રશંસા કરી અને મંત્રીઓની ઘણી નિંદા કરી તેમને ધિક્કાર આપ્યો. નગરના લોકો પણ મુનિની પ્રશંસા કરવા લાગ્યા, પટલામાં દેવે પ્રગટ થઈને કહ્યું કે—“આ બ્રાહ્મણો ઘાતકી છે. એઓ મુનિની હત્યા કરવાને આવ્યા હતા, તેથી મેં એમને જડ કરી દીધા છે.” રાજા ક્રોધ કરી બોલ્યા કે-

“हवे एने शुळीए चढाववा जोइए, जेथी कोई पण आवुं काम फरीने करे नहि.” आ सांभळी मुनिए कहुं के एने तमो शुळीए चढावशे नहि; एने तमारी मरजी होय तो कई बीजीज शिक्षा करजो. ए पछी देवे ब्राह्मणोने छुटा कर्या अने राजाए चार गघेडा मंगावीने तेना उपर चारे मंत्रीओने बेसाडी तेमनुं मोहुं कानुं करी आखा गाममां फेरव्या, जे वखते तेनी पाछल ढोल वगडावी अने सर्वे-ने कहुं के जे कोई आवुं काम करशे, तेने आवीज शिक्षा थशे. आ प्रमाणे करी राजाए चारे मंत्रीओने पछी देशपार करी दीधा.

हवे चारे ब्राह्मणो भटकता भटकता अनेक देशोमां फरवा लाग्या अने आखरे गजपुर (कुरुजांगल) देशमां पहुँच्या, ज्यां पद्मराय नामे राजा राज्य करता हता. तेओए राजाने आशीर्वाद आप्यो, त्यारे राजाए कहुं के—तमो क्यां रहो छो अने अहिं केम आव्या छो ? ब्राह्मणोए कहुं के—असे उज्जनना वासी छीए अने नोकरीनी तलासने माटे अत्ते आव्या छीए; माटे जो अमारां लायक नोकरी होय, ते अमोने आपशो तो कृपा थशे. राजाए बलीने मंत्रितुं पद आप्युं अने बीजा लणने पण बीजी योग्य नोकरीओ आपी. आ प्रमाणे आ चार ब्राह्मणो आ राजाने त्यां रहेवा लाग्या. ए पछी राजाने दरेक वखत विचारमां पडेल जोईने ते चारेए पुछ्युं के—आप शुं विचारमां छो अने आवा दुर्बल केम थया छो ? जे कई काम होय ते कहो. दुनियासां एवुं एक पण कार्य नथी के जे अमाराथी थई शके नहि !

રાજા મનમાં સંકોચાઈને ચોલ્યા—“અમારા પિતા ચક્ર-
ચર્તિ હતા અને તેમને તાંબે સર્વે રાજાઓ હતા. અમારા પિતાએ
દિક્ષા લીધા પછી અમે રાજા થયા છીએ. હાલ કુંભપુર નગરમાં
સિંહાસન નામનો એક રાજા છે તે પ્રથમ અમારે તાંબે હતો, પણ
હાલ તે અમારે તાંબે રહેતો નથી અને તેનું સૈન્ય ઘણું મોટું છે.
તે રાજા મારાથી જીતી શકતો નથી, તેથી હું ઘણો દુઃખી છું
અને મારું ઘરેલું દુર્વચ્છ થવાનું પણ એક કારણ છે.”

આ સાંભળી વઢીએ કહ્યું—“હે રાજા, જો તમે થોડું લશ્કર
મને આપો, તો હું એ રાજાને અત્રે પકડી લાવું. ”

આથી રાજાએ વઢીને થોડું લશ્કર આપીને મોકલ્યો. વઢી
બીજા ગ્રંથે પ્રધાનોને સાથે લઈને કેટલેક દિવસે તે રાજા પાસે
પહોંચ્યો અને તે રાજાની સભામાં કપટ કરવાને માટે હર્ષિત
થઈને ગયો અને રાજાને આઝીર્વાદ આપ્યો કે—ધન્ય છે તમારા
જેવા રાજાને ! “ તમે કોટી વર્ષ જીવો ” એવો અમે આશર્વાદ
આપીએ છીએ. આથી રાજાએ વઢીને, ઘણો આવકાર આપ્યો, પટલે
વઢીએ કહ્યું કે—હે રાજા, મારે આપને એક રાત્રીની વાત કરવાની
છે. પણ તે વધાના દેવતા કહેવાય તેવી નથી. આપ જો એકાંતમાં
આવો, તો તે વાત કહું. સૌથી સરસ જો અમારે મુકામે આપ
પધારો, તો ઘણુંજ સારું થાય. રાજાએ આ વાતની હા કહી અને
વઢી, રાજાને પોતાને મુકામે તેડી ગયો અને દારણામાં પેસતાંજ
રાજાને મજબૂત બાંધી લીધા અને પછી ગુપ્ત રીતે પોતાના શહેરનાં

પદ્મરથ રાંજા પાસે લઈ ગયો અને કહ્યું કે—જો તમારે છુટવું હોય, તો પદ્મરથને તાવે થાઓ, નહિ તો તમારી પ્રતિષ્ઠા ઘટશે. આથી રાજાએ પદ્મરથને તાવે રહેવાનું કબુલ કર્યું. એ પછી પદ્મરથ રાજાએ સિંહબલ્લનો ઘણો સત્કાર કરીને તેમને વિદાય કર્યા.

હવે પદ્મરથ રાજા વઢિ ઉપર વહુજ પ્રસન્ન થયા અને તેને કહ્યું—“તું જે માંગે, તે હું તને આપવા તૈયાર છું.” વઢીએ જવાબ આપ્યો કે—આપનું વરદાન હાલ રહેવા દો. મારી ધ્યાન પહોંચશે, ત્યારે હું જે-જોડશે તે આપની પાસેથી માંગીશ. રાજાએ પણ આ વાત કબુલ કરી. હવે થોડી વચ્ચત ગયા પછી એ શહેરમાં આગઢ કહી ગયેલા જૈન મુનિ તેજ ૭૦૦ શિષ્યો સાથે વનમાં પધાર્યા. વઢીએ વિચાર કર્યો કે રાજા જૈની છે, માટે મેં આ મુનિને આગઢ જે ઉપસર્ગ કરેલો છે, તે વાત રાજાને કાને જશે, તો મારી અપકીર્તિ ઘશે અને અત્રેથી કાઢી મુકશે, માટે આપેલું વરદાન આ વચ્ચત કામ લગાડું, તો ઠીક થાય, એમ વિચારી રાજા પાસે જઈ પ્રણામ કરીને વહેલું વરદાન માંગ્યું. રાજાએ કહ્યું કે—જે માંગો, તે આપવા તૈયાર છું. વઢીએ કહ્યું કે—હે રાજા, મને માત્ર સાત દિવસને માટે રાજ્ય આપો. રાજાએ એ માંગણી કબુલ કરી સાત દિવસ માટે વઢીને રાજા બનાવ્યો.

હવે જે ઠેકાણે મુનિ પધાર્યા હતા, ત્યાં વઢીએ વચ્ચોવચ્ચ મોટી ધુળી સઢગાવી અને મુનિઓની આસપાસ ઢાઢી રોપીને તેઓને ઘેરી લીધા, ત્યાં નરમેઘ નામનો યજ્ઞ મુનિનો નાશ કર-

वाने माटे रच्यो अने ते यज्ञमां हाडकां, चामडां, वाळ, वंगर होमी धुणी करी. हाडकां चामडां सळगवाथी त्यां अत्यंत दुर्गंध व्यापी रही. ए पछी तेमां जीवडांओ हांमवा मांड्या. आथी मुनिओने घणो उपसर्ग थयो अने तेमणे दिचार्यु के जो आ विघ्न टळे, तोज आहार लेवो, नहितो अमारे सर्वस्वनो त्याग छे. नगरना लोको सर्वे जोवा मळ्या, तेमनाथी मुनिने थतो उपसर्ग सहन थइ शक्यो नहि तेथी तेओण पिचार कयों के वली वहादुर छे अने णणे मुनिनो नाश करवानो उद्यम कयों छे अने तेथी नरमेघ नामनो यज्ञ कयों छे. कायुं छे के:—

मेघदी वरसे नृण प्ररे, वाङ्गी खेतवो रय ।

भूप करे अन्याय तो, न्याय कौनपर जाय ॥

अर्थ:—वरसाद वरसवाथी घास बंळी जतुं होय, अने वाडे खेतार खाइ जती होय, तेम जो राजाज अन्याय करे, तो तेनी फर्साद कोनी पासे थइ शके?

हवे सर्वे नगरना लोको णण आ जोइने खानपाननो त्याग करीने बेठा अने कहेवा लाग्या के जो मुनिनो उपसर्ग टळे, तोज खावुं, नहि तो अनशन करीने मरी जवुं. ए पछी यज्ञ-मांथी दुर्गंधी धुमाडो एटलो वधो थयो के जेथी आकाश णण काळुं थवां लांग्युं अने मुनिना नाकमां अत्यंत दुर्गंध जवाथी तेमने घणुं दुःख थयुं.

હવે અર્ધરાત્રિ વ્યતિત થઈ, તે વખતે મિથિલાપુર નામનાં નગરના વનમાં સારચંદ્ર નામના મુનિ તપ કરતા હતા, તેમણે શ્રવણ નક્ષત્રનો તારો એકદમ કંપાયમાન થતો જોઈ અવધિજ્ઞાનથી જાણ્યું કે કોઈ મુનિને મહાન ઉપસર્ગ થયેલો છે, એથી હા, હા, કષ્ટ ! એમ મુખથી બોલ્યા, તે વીજા શિષ્યોએ સાંભળ્યું; તેમાં પુષ્પદંત નામના મુનિએ પુછ્યું કે-હે ગુરુ, કોને ક્યાં આગળ કષ્ટ આવ્યું છે ? મુનિએ અવધિ જોડીને કહ્યું કે-ગજપુર નગરના વનની મધ્યમાં નીચ વઢીએ નરમેધ નામે યજ્ઞનો આરંભ કરીને મુનિઓને ઉપસર્ગ કરવા માંડ્યો છે. ત્યાં અંકપન ગુરુ સાથે ૭૦૦ શિષ્યો છે, તેમને ઘેરી લઈને વચમાં યજ્ઞમાં હાડકાં ચામડાં વગેરે અશુદ્ધ પદાર્થો વાઢી રહ્યો છે, જેની દુર્ગંધથી મુનિઓને મહાન ઉપસર્ગ થયો છે.

પુષ્પદંત મુનિએ કહ્યું--“હે ગુરુ, એ ઉપસર્ગ દુર કરવાનો કંઈ ઉપાય હોય, તો વતાવો. અમે તે પ્રમાણે કરવા તૈયાર છીએ. ગુરુએ કહ્યું કે ધરનિસુભૂષણ ગીરી ઉપર વિષ્ણુકુમાર નામના મુનિ તપ કરે છે, તેમને વિક્રિયારુદ્ધિ (ગમે તેટલું મોટું શરીર કરવાની શક્તિ) ઉપજી છે, તેથી તેઓ આ ઉપસર્ગ દુર કરી શકશે, માટે તમે એમની પાસે જઈને સર્વ વૃતાંત કહો. આથી તે મુનિ આકાશમાર્ગે વિષ્ણુકુમાર પાસે આવ્યા અને પ્રણામ કરીને બેસીને સર્વ હકિકત કહી સંમળાવી અને કહ્યું કે--“આપને વિક્રિયારુદ્ધિ ઉપજી છે, માટે આપ એ ઉપસર્ગને દુર કરો. આપ

વાત્સલ્ય ગુણનાધારી છો, માટે જીન પંથનો પ્રતાપ પ્રકટ કરીને કોઈ પળ રીતે મુનિઓને ઉપસર્ગમાંથી વચાવો. ”

• એ પછી વિષ્ણુકુમાર મુનિ વિક્રિયારુદ્ધિ (શરીર મોટું કરવાની વિદ્યા) ના વલ્લવડે કરીને ગજપુર નગરમાં પહોંચ્યા અને પ્રથમ પદ્મરથ રાજા પાસે તેમના મહેલમાં ગયા અને કહ્યું—
“કુરુવંશમાં તું કેવો મૂર્ખ ઉત્તન થયો છે કે જે વંશમાં દાનેશ્વરી રાજાં શ્રેયાંસ ઉત્તન થયા, ત્રણ તીર્થકરો નામે શાંતિ, કુંથું અને અરનાથ ઉત્તન થયા, અને અમારા પિતા ચક્રવર્તિ થયા કે જેમણે તને રાજ્ય આપ્યું છે, તે કુલમાં તું આવો શુલ (મૂર્ખ) કેમ ઉત્તન થયો કે મુનિનો ઘાત કરવાનું પાતક લેવાને તૈયાર થયો છે ? ”

પદ્મરથે હાથ જોડીને કહ્યું—“હે ગુરુ, મેં મુનિને ઉપસર્ગ કર્યો નથી, તેમજ તેમ કરવાને માટે ઉપદેશ પણ આપ્યો નથી. આ સર્વે કાર્ય દુષ્ટ વલ્લીએ કરેલું છે, જેની હકીકત કહું છું તે સાંભલો. હરીવલ રાજા મારે તાવે રહ્યો નહીં, તેથી વલ્લી તેને કપટથી પકડીને મારી પાસે લઈ આવ્યો અને મારે તાવે કરાવ્યો, જેના ઉપકારના વદલામાં મેં વલ્લીને એવું વરદાન આપ્યું કે તું જે માંગે તે આપવા તૈયાર છું. આથી વલ્લીએ સાત દિવસ માટે રાજ્ય માંગ્યું, જે મેં સત્યતાને માટે આપ્યું છે. આપ સર્વે તરેહથી સમર્થ છો, માટે હવે આપની ધ્યાનમાં આવે તેમ કરો. ”

ए-पछी विष्णुकुमार मुनिए पोतानुं वामनस्वरूप बनाव्युं
अने ब्राह्मणनो वेश धारण कयौं अने ज्यां बळीराजा दान
करता हता, त्यां गया. बळीए आ ब्राह्मणनुं सन्मान कर्तुं अने
कहुं के आपनी जे ईच्छा होय, ते मांगी लो. जे मांगो ते दानमां
आपवा तैयार-हुं. ब्राह्मणे (मुनिराजे) कहुं--“मने मात्र त्रण
पगलां पृथिव आपो अने ते हुं मारा पोताना पगेथी मापनि
लईश. जो आसवी होय तो हा कहो, नहि तो ना कहो. हुं
एटलीज जन्यामां झुपडी बांधीने रहईश. वधारेनी मने जरूर नथी.”

बळीए कहुं--“हजु वीजुं-पण कई मांगो. जे मांगो ते
आपवा तैयार-हुं.” ब्राह्मणे कहुं--“बधु कई पण मारे जोइतुं
नथी.” ए पछी बळीए तण पगलां पृथिव आपवानो संस्कार
कयौं अने ब्राह्मणे ‘स्वस्ति’ कहिने तेनो स्तुकार कयौं. पछी
ब्राह्मणे (मुनिए) विक्रियारुद्धिना प्रभावथी मोटुं शरीर
धारण कर्तुं अने एक पगलुं सुरगिरि पर्वत उपर सुवयुं
अने वीजुं पगलुं मानुष्योत्तर पर्वत उपर सुवयुं अने
त्रीजुं पगलुं भूमि माटे बळीने कहुं के हवे त्रीजुं पगलुं भूमि
आप. बळीए कहुं के-हवे तो मारी पासे भूमि नथी, माटे त्रीजुं
पगलुं मारी पीठ उपर मुको. हवे ब्राह्मणे (मुनिए) बळीनी
पीठ उपर पग मूक्या, एटले बळी थरथर कंपवा लाग्यो अने
सुरअसुरोनुं आसन कंपायमान थयुं अने अवाधिज्ञानथी सर्वे
बीना जाणवाथी नारद अने सुरअसुर देवताओ त्यां आव्या

અને ત્રાણ (મુનિ) ને નમસ્કાર કરીને કહ્યું- “હવે ક્ષમા કરો, ક્ષમા કરો.” તેજ વચ્ચે મુનિએ સ્વયં રૂપ ધારણ કર્યું અને સર્વે ઠેકાણે શાંતિ પ્રસરી રહી અને વઢીએ યજ્ઞનો નાશ કર્યો અને મુનિઓને છુટા કર્યા. આ વાત જ્યારે પદ્મરાજ રાજાના જાણવામાં આવી, ત્યારે તેઓ ત્યાં આવીને મુનિની પુજા, સ્તુતિ, વંદના કરવા લાગ્યા અને કહ્યું- “હે મુનિરાજ, આજેજ આપે ધર્મરૂપી જહાજ હુવતું વચાવ્યું છે.”

એ પછી સર્વે શ્રાવકો પણ ત્યાં આવ્યા અને જયજયકાર થયો. આ પ્રસંગે અત્રે ૭૦? મુનિઓનો ઉપસર્ગ દૂર થયો. રાજાએ કહ્યું- “વઢીને હવે ઘણી મારે શિક્ષા કરવી જોઈએ કે જેથી ફરીથી કોઈ આવું અધોર કૃત્ય કરે નહિ. મુનિએ રાજાને ક્ષમામાવ રાખવા જણાવી કહ્યું- “દયા એજ ધર્મનું મુલ છે અને હિંસા તથા ક્રોધ ધર્મથી ઝલ્યા છે, માટે તમો હિંસા ન કરતાં એના ઉપર ક્ષમાભાવ કરો. એણે (વઢીએ)- જે પાપ કર્યું, તે એજ ભોગવશે. જૈન ધર્મ અહિંસામય છે અને વીજા ધર્મો હિંસા-વાળા છે. જે ધર્મને છોડીને હિંસા કરે છે, તે મૂર્ખ માણસ મરીને નર્કગતિમાં જાય છે. હિંસામયી ધર્મમાં કુકર્મીઓએ એવા ગ્રંથો લખેલા છે કે જેથી દૂર્ગતિજ થાય છે.

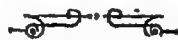
આ સર્વે ઉપદેશ વઢી વગેરે ચારે ત્રાણોએ સાંભળ્યો; જેથી તેઓ વિચારમાં પડ્યા અને મનમાં પસ્તાવો કરવા લાગ્યા કે અરે ! આપણે ઘણું મોટું પાપ કર્યું છે અને રાત્રિદિન હિંસાને

કરવાવાળા ધર્મને શરણે આપણે ગયા છીએ એ સ્વોદ્ધ છે. જૈન ધર્મજ સત્ય ધર્મ છે. અમે પાપીઓએ મુનિઓને કષ્ટ આપીને ઘણું પાપ કર્યું છે. આ મુનિઓએ તો અમને વે વચ્ચે મૃત્યુમાંથી છોડાવ્યા છે. જીવતાંજ અમોને આટલું કષ્ટ પડ્યું, તો હવે પછી તો અમારી ગતિ કેવી થાય.

એ પછી વહી, નમુર્ચી, મૃદસ્પતિ અને પ્રહલાદ, એ ચારે બ્રાહ્મણોએ મુનિને કહ્યું—અમે જૈન ધર્મ સ્વિકાર કરીએ છીએ, અમને શ્રાવકનાં વારવ્રત આપો. મુનિએ શ્રાવકનાં વાર વ્રતો સંમળાવીને આપ્યા, જે તેઓએ અંગીકાર કર્યા. એ પછી મુનિઓ આહાર લેવાને માટે નગરમાં ગયા. દુર્ગાથી ધુમાડાથી મુનિઓના કંઠ વેસી ગયા હતા, તેથી સર્વે શ્રાવકોએ દુધ વગેરેની રસોઈ તૈયાર કરી હતી અને દરેક ઘેર શ્રાવકો નિગ્રંથ મુનિને આહાર માટે આવવાની રાહ જોઈને વેસી રહ્યા હતા. સર્વે મુનિઓ પધાર્યા અને ત્રિધિ પ્રમાણે આહાર લીધો અને પછી વનમાં ચાલ્યા ગયા. ભોજનનો કાલ દિવસ પછી સર્વે શ્રાવકો હર્ષથી જમ્યા. આ દિવસ શ્રવણ નક્ષત્ર અને શ્રાવણ સુદી ૧૫ નો દિવસ હતો. એ દિવસે મુનિની રક્ષા થઈ, તેથી એ દિવસ સર્વે પ્રજાએ પવિત્ર માન્યો અને તેની નિશાની યાદ રાખવાને હાથે સુતરના દોરાનું ચિન્હ બાંધ્યું. પછી દર વર્ષે શ્રાવણ સુદિ ૧૫ નો દિવસ રક્ષા વંધનના પવિત્ર દિવસ તરીકે મનાવા લાગ્યો (જે આજ સુધી પ્રચલિત છે.)

એ પછી વિષ્ણુકુમાર મુનિએ ગુરુની પાસે જઈને આલોચના કરી અને હેદોપસ્થાપના વિધિથી મહાન તપ કર્યું.

आ प्रमाणे रक्षाबंधननी कथा सांभळीने श्रौणिक राजाधणा
 खुशी थयां अने तेमणे वात्सल्य अंग धारण कर्युं
 इति रक्षाबंधन कथा संपूर्ण ।

॥ अथ सलूना पूजन प्रारम्भः ॥

॥ प्रथम श्रीअकंपनाचार्यादि सप्तसै (७००) मुनि पूजा ॥

अडिल छंद-श्रीअकंपन मुनि आदि सब सातसै ॥ कर
 विहार हथनापुर आये सातसै ॥ तहां भयो उपसर्ग बडो दुःख-
 कारजू ॥ शांति भाव से सहन कियो मुनिराजजू ॥१॥ मिति
 जु पंद्रह सावन शुक्ल प्रमानियें ॥ ध्यानारूढ सुतिष्ठ सर्व मुनि
 मानिये ॥ हुओ उपसर्ग जु दूर धन्य घड़ी आजजी ॥ तिन प्रति
 शीस नवाय पूज मुनिराजजी ॥२॥ तिनकी पूजा रचूं भाव अरु
 भक्तिसे ॥ दिवस सलूना भयो इसी यह युक्तसे ॥ आह्वाननस्थापन
 सन्निधिकर्णजी ॥ तिष्ठ गुरु इतवाय करूं पद सेवजी ॥ ३ ॥

ॐ ह्रीं श्री अकंपनाचार्यादि सप्तशत् (७००) मुनिभ्यो नमः
 अवतर २ संवैषट् इत्याह्वाननं । अलं तिष्ठ तिष्ठ ठः ठः प्रति-
 स्थापनं । अत्र मम सन्निहितो भवमव वषट् सन्निधिकरणं ॥

अथाष्टकं । चाल जोगीरासा की ॥

शतिल प्रासुक उज्ज्वल जल ले कंचन शारी लाउं ।

जन्म जरामृत नाश करन को तुमरे चर्ण चढाऊं ॥

श्री अकंपन गुरु आदिदे मुनि सप्तसै जानो ।

तिन की पूज रचूं सुखकारी भव भव के अघ हानो ॥ १ ॥

ॐ ह्रीं श्रीअकंपनाचार्यादि सप्तशत् मुनिभ्यो नमः ॥ जन्मज-
रामृत्युविनाशनाय जलं ॥ १ ॥

चंदन केशर मिश्रत करके नीको चंदन लाऊं ।

भव आताप जु दूर करनको गुरु के चर्ण चढ़ाऊं ॥

श्री अकंपन गुरु आदिदे मुनि सप्तसै जानों ।

तिन की पूज रचूं सुखकारी भव भव के अघ हानों ॥ २ ॥

ॐ ह्रीं श्रीअकंपनाचार्यादि सप्तशत् मुनिभ्यो नमः । भवआ-
ताप विनाशनाय चंदनं ॥ २ ॥

चंद किरनसम उज्ज्वल अक्षित भाव भक्ति से लीने ।

पुंज मनोहर श्री गुरु सन्मुख सरधा करजु करी ने ॥

श्री अकंपन गुरु आदिदे मुनि सप्तसै जानो ।

तिन की पूज रचूं सुखकारी भव २ के अघ हानों ॥ ३ ॥

ॐ ह्रीं श्रीअकंपनाचार्यादि सप्तशत् मुनिभ्यो नमः । अक्षयपद
प्राप्ताय अक्षतं ॥ ३ ॥

बेल चंबेली श्री गुलाब के ताजे पुष्प सु लाऊं ।

काम बाण के नाश करनको श्री गुरु चर्ण चढ़ाऊं ॥

श्री अकंपन गुरु आदिदे मुनि सप्तसै जानो ।

तिन की पूज रचूं सुखकारी भव २ के अघ हानो ॥ ४ ॥

ॐ ह्रीं श्री अकंपनाचार्यादि सप्तशत् मुनिभ्यो नमः । काम-
बाण विध्वंशनाय पुष्पं ॥ ४ ॥

गुंसां केनी मोदक लाहू ताजे तुरत बनाऊं ।

श्री गुरुवर के चर्ण जड़ा कर हर्ष हर्ष गुण गाऊं ॥

श्री अकंपन गुरु आदिदे मुनि सप्तसै जानो ।

तिन की पूज रचूं सुखकारी भव २ के दुःख हानो ॥ ५ ॥

ॐ ह्रीं श्रीअकंपनाचार्यादि सप्तशत मुनिभ्यो नमः । क्षुधारोग
विनाशनाय नैवेद्यं ॥ ५ ॥

घृत कपूर की उत्तम जोतिनु स्वर्ण कटोरी धारूं ।

श्री मुनिवर की करुं आरती मोह कर्म को जारूं ॥

श्री अकंपन गुरु आदिदे मुने सप्तसै जानो ।

मिन की पूज रचूं सुखकारी भव २ के अघ हानो ॥ ६ ॥

ॐ ह्रीं श्रीअकंपनाचार्यादि सप्तशत मुनिभ्यो नमः । मोहोप-
कार विनाशनाय दानं ॥ ६ ॥

धूप गुग्गुलु गुवांसित लेकर धूपायन में नैवेद्यं ।

अष्ट कर्म के नाश करन को आन्दन मंगल देऊं ॥

श्री अकंपन गुरु आदिदे मुने सप्तसै जानो ।

तिनकी पूज रचूं सुखकारी भव २ के अघ हानो ॥ ७ ॥

ॐ ह्रीं श्रीअकंपनाचार्यादि सप्तशत मुनिभ्यो नमः । अष्टकर्म-
दहनाय धूप ॥ ७ ॥

लौंग इलायची श्रीफल पिस्ता अरु वादाम मगाऊं ।

सेव संतरा लट्ठा गिट्टा श्री गुरु चरण चढ़ाऊं ॥

श्री अकंपन गुरु आदिदे मुनि सप्तसै जानो ।

तिन की पूज रचूं सुखकारी भव २ के अध हानो ॥ ८ ॥
 ॐ ह्रीं श्रीअकंपनाचार्यादि सप्तशत् मुनिभ्यो नमः । मोक्ष-
 फल प्राप्ताय फलं ॥ ८ ॥

जल फल आठों द्रव्य मिलाकर भाव भक्ति से लाया ।

हे गुरु हम को भव से तारो ताते चरण चढ़ाया ॥

श्री अकंपन गुरु आदिदे मुनि सप्तसै जानो ।

तिन की पूज रचूं सुखकारी भव २ के अध हानो ॥ ९ ॥
 ॐ ह्रीं श्रीअकंपनाचार्यादि सप्तशत् मुनिभ्यो नमः । अनर्घ-
 फल प्राप्ताय अर्घ ॥ ९ ॥

अथ जयमाल ॥

दोहा—अकंपन मुनि आदि सब, सप्त सैंकड़ा जान ।

तिनकी यह जयमाल सुन, भाषा करूं बखान ॥ १ ॥
 चोपाई—जीवदया पालें गुरुस्वामी । दें धर्मोपदेश बहु नामी ।
 छहोंकाय की रक्षा पालें । तप कर आठ कर्मको टालें ॥ २ ॥
 झुठ न रंच मात मुख बोलें । जो मन होय वचन सो खोलें ॥
 महा सत्यव्रत के मुनि धारी । तिनके पायन धोक हमारी ॥ ३ ॥
 तृण जल भी अदत्त नहीं लेवें । धन कंचन सब तृण समझेवें ॥
 महा अचौर्य्य व्रत के गुरु धारी । तिन के पायन धोक हमारी ॥ ४ ॥
 अठारह सहस शील के भेदा । निर्भय धारत हो सु अखेदा ॥
 शील महाव्रत के मुनिधारी । तिनके पायन धोक हमारी ॥ ५ ॥
 चौविस भेद परिग्रह गाये । सर्व त्याग बनवास कराये ॥

परिग्रह त्याग महाव्रत धारी । तिनके पायन धोक हमारी ॥६॥

पद्धती छंद ।

सुभावत भावन बारह नित्त । विचारत धर्म सदा सुपवित्त ॥
जय ग्यारह अंग सु पढ़त पाठ । संसार भोगका त्याग ठाठ ॥७॥
पंचेन्द्रिय दमन करे महान । मन बचन काय कर शुद्ध ध्यान ॥
जय मुनिवर बंदू शांति चित्त । संसार देह भोगानि विरक्त ॥८॥
जय मौन धार मुनि तप करंत । तव कर्म काठ सबही जरंत ॥
जय आनंद कंद विधान रूप । जय ध्यावत गुरु आंतम सरूप ॥९॥
संसार कष्ट काटो मुनिन्द । तुम चर्ण नमें सब देव इंद ॥
जय मुनिवर बंदू कर्म काट । शिव नारि वरन का करत ठाट ॥१०॥
मैं अल्पमति अज्ञान बुद्ध । प्रभु क्षमा करो जो हो अशुद्ध ॥
रघुवर सुत, बंदत शीशनाय । श्री गुरु के गुण गाये बनाया ॥११॥
धत्ता—मुनि सब गुनधारं जगउपकारं कर भवपारं सुखकारं ।
कर कर्मजु नाशा आतमशासा सुख परकाशा दातारं ॥ १२ ॥

ॐ ह्रीं अकंपनादि सप्तशत् मुनिभ्यो महार्घ ।

बोहा—भक्ति भाव मन लाय, कर पूजे बांचे जाय ।

बाबूलाल सु स्वर्गपद, निश्चय ताको होय ॥

इत्याशीर्वादः । समाप्त्यं पूजा ॥

अथ श्रीविष्णुकुमार महा मुनि पूजा ।

अडिल छंद ॥ विष्णुकुमार महामुनि को ऋद्धी भई ॥
नाम विक्रिया तास सकल आनंद ठई । सो मुनि आये हथनापुर
के बीच में । मुनि बचाये रक्षा कर वन बीच में ॥ १ ॥ तहां
भयो आनंद सर्व जीवन घनो । जिम चिन्तामनि रत्न रंक पायो
मनो । सब पुर जै जैकार शब्द उचरत भये । मुनि को देय
आहार आप करते भये ॥ २ ॥

ॐ ह्रीं श्रीविष्णुकुमार मुनिभ्यो अत्र अवतर अवतर संवौ-
षट् इत्याह्वाननं ।

अत्र तिष्ठ तिष्ठ ठः ठः प्रतिस्थापनं ॥

अत्र मम सन्निहितो भवभव वषट् सन्निधीकरणं ॥

चाल-सोलहकारन पूजा की । अथाष्टकं ॥

गंगाजल सम उज्ज्वल नीर । पूजो विष्णुकुमार सुधीर ॥
दया निध होय । जय जग वंधु दया निध होय । सप्त सैकड़ा
मुनिवर जान । रक्षाकरी विष्णु भगवान् । दया निध होय ।
जय जग वंधु दया निध होय ॥ १ ॥

ॐ ह्रीं श्री विष्णुकुमार मुनिभ्यो नमः जन्म जरा मृत्यु
विनाशनाय जलं ॥ १ ॥

मलियागिर चंदन शुभसार । पूजो श्री गुरुवर निर्धार ॥

१ विश्व भगवान् एतले श्रीविष्णुकुमार मुनि, एनो अर्थ बीजो कोइ न समजवो.

दयानिध होय । जय जगबंधु दयानिध होय ॥ सप्त सैंकड़ा मुनि-
वर जान । रक्षा करी विष्णु भगवान । दयानिध होय । जय
जगबंधु दयानिध होय ॥ ॐ ह्रीं श्री विष्णुकुमार मुनिभ्यो
नमः भव आताप विनाशनाय चंदन ।

स्वेत अखंडित अक्षत लाय । पूजों श्रीमुनिवर के पाय ।
दया निध होय । जय जग बंधु दयानिध होय ॥ सप्त सैंकड़ा
मुनिवर जान ॥ रक्षा करी विष्णु भगवान । दया निध होय ।
जय जग बंधु दया निध होय ॥

ॐ ह्रीं श्रीविष्णुकुमार मुनिभ्यो नमः अक्षयपदमाप्ताय अक्षतं ॥

कमल केतकी पुष्प चढ़ाय ॥ मेटो कामवाण दुखदाय ।
दयानिध होय । जय जग बंधु दयानिध होय ॥ सप्त सैंकड़ा
मुनिवर जान । रक्षा करी विष्णु भगवान । दया निध होय ।
जय जग बंधु दया निध होय ॥

ॐ ह्रीं श्रीविष्णुकुमार मुनिभ्यो नमः कामवाण विध्वंशनाय पुष्प ॥

लाडू फेंती घेवर लाय । सब मोदक मुनि चर्ण चढ़ाय । दया
निध होय । जय जगबंधु दयानिध होय ॥ सप्त सैंकड़ा मुनिवर जान ।
रक्षा करी विष्णु भगवान । दयानिध होय । जय जगबंधु दयानिध होय ।
ॐ ह्रीं श्रीविष्णुकुमारमुनिभ्यो नमः क्षुधादिरोग विनाशनाय नैवेद्यः ।

घृतकपूरका दीपक जोया मोहतिमर सब जावै खोया दयानिध होय
जय जग बंधु दयानिध होय । सप्त सैंकड़ा मुनिवर जान । रक्षा
करी विष्णुभगवान । दया निध होय । जय जग बंध दया निध होय ।

ॐ ह्रीं श्री विष्णुकुमार मुनिभ्यो नमः मोहांधकार विनाशनाय दीपं ॥

अगर कपूर सुधूप बनाय ॥ जारें अष्ट कर्म दुखदाय । दया
निधि होय । जय जगबंधु दयानिधि होय । सप्त सैंकड़ा मुनि
वर जान । रक्षा करी विष्णु भगवान दया निधि होय । जय जग
बंधु दया निधि होय ॥

ॐ ह्रीं श्री विष्णुकुमार मुनिभ्यो नमः अष्टकर्म्मविध्वंशनाय धूपं ॥
लौंग इलायची श्रीफल सार ॥ पूजों श्रीमुनि सुखदातार ।
दयानिधि होय । जय जगबंधु दयानिधि होय । सप्त सैंकड़ा मुनि
वर जान ॥ रक्षा करी विष्णु भगवान दया निधि होय । जय जग
बंधु दयानिधि होय ।

ॐ ह्रीं श्री विष्णुकुमार मुनिभ्यो नमः मोक्षफलप्राप्ताय फलं ॥
जल फल आठों द्रव्य संजोय ॥ श्रीमुनिवर पद पूजों दौय ॥
दयानिधि होय । जय जगबंधु दयानिधि होय ॥ सप्त सैंकड़ा
मुनिवर जान ॥ रक्षा करी विष्णु भगवान दयानिधि होय । जय
जगबंधु दयानिधि होय ॥

ॐ ह्रीं श्री विष्णुकुमार मुनिभ्यो नमः अनर्घफलप्राप्ताय अर्घं ॥ १ ॥

अथ जयमाल

दोहा ॥ श्रावण सुदी सुपूर्णिमा । मुनिरक्षा दिन जान ॥

रक्षक विष्णुकुमारमुनि, तिन जयमाल बखान ॥ १ ॥

चाल—छंद मुजंग प्रयात ॥

श्री विष्णु देवा करूं चर्ण सेवा । हरी जगकी बाधा सुनो

टेर देवा । गजपुर पधारे महा सुख कारी ॥ धरो रूप वामन
 सु मन में विचारी ॥२॥ गये पास बलि के हुआ वो प्रसन्ना ।
 जो मांगो सो पावो दिया ये वचन्ना । मुनि तीन डंग मांगी
 धरनी सु तापै ॥ दर्ई ताने तत्क्षिन सुनहि ढील थापै ॥ ३ ॥
 कर विक्रिया मुनि सु काया बढ़ाई ॥ जगह सारी लेली सुडंग
 दो के मांही ॥ धरी तीसरी डंग बली पीठमांही ॥ सु मांगी
 क्षमा तब बलाने बनाई ॥४॥ जलकी मु वृष्टि करी सुखकारी॥
 सरब अग्नि क्षण में भइ भस्मसारी । टरे सर्व उपसर्ग श्रीविष्णु-
 जीसे । भई जै जैकारा सरब नगहीसे ॥ ५ ॥
 चौपई ॥ फिर राजा के हुक्म प्रमान । रक्षाबंधन बंधी सुजान॥
 मुनिवर घर घर कियो बिहार । श्रावक जनतिन दियो आहार॥६॥
 जाघर मुनि नहि आये कोय । निज दरवाजे चित्त सुलोय ॥
 स्थापन कर तिन दियो आहार । फिर सब भोजन कियो सम्हार॥७॥
 तब से नाम सलना सार । जैन धर्म का है त्यौहार ॥
 शुद्ध किया कर मानो जीव । जासां धर्म बढै सु अतीव ॥८॥
 धर्म पदारथ जग में सार । धर्म बिना झूठो संसार ॥
 सावन सुदि पूनम जब होय । यह दो पूजन कीजै लोय ॥९॥
 सब भाइन को दो समझाय । रक्षाबंधन कथा मुनाय ॥
 मुनिका निज घर करो अकार । मुनि समान तिन देउ आहार॥१०॥
 सब के रक्षाबंधन वान्ध । जैन मुनिन की रक्षा साधि ॥
 इस विधिसे मानो त्यौहार । नाम सलना है संसार ॥११॥

पद्धती छंद ॥

यह पूजन अभी रचे न कोय । यदि रचे तो मैं देखे न कोय ॥

यासे यह पूजन रचे सार । हो मूल चक्र लीजो सन्धार ॥१२॥

श्री विष्णुगुरु के चर्ण दोय । "रघु सुत वावू" वंदे संजोय ॥

"नगलै सरूप" दासी जुदास । मुनि चर्ण सेव की करत आस ॥१३॥

वत्ता ।

मुनि दीन दयाला सब दुख टाला आनंद माला मुखकारी ।

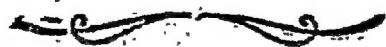
"रघु सुत" चित्त बंदै आनंद कंदै सुःख करन्दे हितकारी ॥१४॥

महावर्ष ।

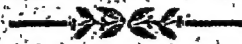
दोहा-विष्णु कुमार मुनी चरण, जो पूजे धर प्रीत ।

'रघु सुत' पावै स्वर्ग पद, लहै पुन्य नवनीत ॥ इत्याशीर्वादः ॥

इति श्री विष्णुकुमार महामुनि पूजा समाप्ता ।

“दिगंबर जैन ग्रंथमाला” (सुरत) द्वारा प्रकट थएला पुस्तको.

- १-कलियुगना कुलदेवी (गुजराती प्रत २०००) ०)०॥
- २-श्रुतपंचमी महात्म्य(श्रुत पूजा सहित १०००) ०)=
- ३-धर्म परीक्षा (गुजराती भाषा पृ. २५० प्र. ११००) १)
- ४-सुदर्शन शेट याने नमो कार धननो प्रभाव(प्र. १०००) ०।
- ५-सुकुमाल चरित (गुजराती भाषा. प्रत १०००) ०।=
- ६-श्री पंचे द्वीय संवाद (गुजराती प्र. १०००) ०)-॥
- ७-तमाकुनां दुष्परीणामो (गुजराती प्रत १०००) ०)-
- ८-सामायिक पाठ(विधि-अर्थ-आलोचना सह १५००) ०)-॥
- ९-शीलपुंदरी रास (वालबोध लीपि. १३००) ०)=
- १०-सामायिक भाषा पाठ (अर्थ सहित ११००) ०)-
- ११-कलियुगकी कुलदेवी (हिंदी प्रत १००००) मु. सद्वर्तन
- १२-भट्टारक-मीमांसा (गुजराती प्रत १२००) ०)=
- १३-प्राचीन दिगंबर-अर्वाचीन श्वेतांबर (प्रत ११००) ०)=
- १४-श्री पंचकल्याणक पाठ (अर्थ साथे प्रत २०००) ०)=
- १५-मनोरमा (गुजराती प्रत १३००) ०।=
- १६-श्री हनुमान चरित (हिंदी प्रत २०००) ०।=
- १७-श्री जीवंधर चरित (गुजराती प्रत १६००) ०॥
- १८-गुंइश्वर जगत्कर्ता छे? (गुजराती प्रत २०००) अमूल्य.
- १९-श्री जैन सिद्धांत प्रवेशिका (गुजराती प्र. १६००) ०।
- २०-रक्षाबंधन कथा(पूजा सह. गुजराती प्रत १५००) ०)-॥

“દિગંધર જૈન”

દર વર્ષે સંવિત્ત હાત યંત્ર, જૈન પંચાંગ તથા ૮-૧૦ પુસ્તકો મેટ આપતું અને પ્રાર્થિક, જ્યવહારીક તેમજ ઇતિ-
હાસિક વિષયો ગર્વાવતું જો પાંદે પળ પત્ર જૈનોમાં હોય,
તો તે સુરતથી પ્રકટ પત્રું વિદે-ગુજરાતી ભાષાનું નિયમિત
નાસિક પત્ર ‘દિગંધર જૈન’ જ છે. વાર્ષિક મુલ્ય મેટોના
પોસ્ટેજ સહ રૂ. ૧-૧૨-૦ અગાઉથી લેવાય છે. પત્ર
લક્ષ્યાથી નમુનો મળત રહે છે.

મેનેજર, “દિગંધર જૈન”, ચંદાવાડી-સુરત.

દિગંધર જૈન પુસ્તકાલય-સુરત.

આ પુસ્તકાલયમાંથી વિદી અને ગુજરાતી ભાષાનાં
સર્વે જ્ઞાતનાં જૈન પુસ્તકો તેમજ ગુરુ સ્વદેશી પવિત્ર કાદમીરી
કેશવ રાવી રાધે છે. પણ લક્ષ્યાથી પુસ્તકોનું સુચીપત્ર મફત
મોકલાય છે.

મેનેજર, દિગંધર જૈન પુસ્તકાલય-સુરત

સુરત, ગુજરાતના મહત્ત્વ ધરાવે આવેલા શા. ધુ. અ. ના
વિદ્યાર્થીઓના માર્ગદર્શક બાઈબલો આપ્યું.

